

החלו ההכנות לארוחת בוקר. יונה הוציא טראנויסטור גדול ממחבואו וצלילי המוסיקה לשחרית של קול ישראל השתפכו בעליצות מעל לחאדי הרחב. יונה קיפל את אבריו הארוכים בצל הגיים והורה לאנשי הצוות: "תן לי את המימיה... תביא לי משם קצת תה... כמו באשא תורכי".

הוא הכיר את חבריו היטב, עוד מימי שירותם המשותף בצבא הסדיר ובמיבצע סיני. גם אז היה בתפקיד מפקד הגייפים. כוחו הבלתי רגיל הפך אגדה. "פעם שברנו קפיץ", סיפר אחד מאנשיו. "הגענו לסדנה צבאית, אבל לא היו להם המיתקנים הדרושים לכיסוף הקפיץ. יונה נטל את קפיץ הפלדה וכופף אותו בידיו".

הוא אף הגיב שיטה להחלפה מהירה של צמיג, במקרה של תקר בשדה: היה נשכב על גבו, מאחורי הגיט, מרים את המכונית ברגליו עד שהבריו החליפו את הצמיג. לעומת זאת, כשאין צורך להתאמץ, אהב יונה לנוח. כמו אותו בוקר, בחאדי שלפני היעד. הוא נטל את אוזניית מכשיר הקשר ונשכב בצל המכונית. עוד רגע היה נרדם, באווירה השלוה של הכנות לארוחה.

אבל לא!

14. טאנקים פתחו עליכם באש! הודיע הבקר. לא נעים. מוכרחים להסתלק. החברה קפצו על הגייפים, ולפני שאפשר היה לספור עד 14, כבר נעלמו בתוך ענן של אבק.

***

הגיים מאז ועד עתה

תִּימְרוֹן הַתְּקֵדָם לקראת קרבות השיא. יכולנו לראות זאת על פי מספר הטאנקים שחלפו על פנינו, בדרך לחזית. ממש בלי סוף. שרמנים, אמ.מ.ס., וחל"מים. הם טיפסו על סלעים, שחו בחול, חצו נקיקים... הם לא נהו; לא ביום ולא בלילה, לא בחום ולא בקור. עם וכלי מים לשתייה, עם וכלי הפסקות למנוחה ולאוכל — הם התקדמו לפי הלוח שנקבע אישם במרומי הפיקוד. איש לא ידע מהן המטרות המדוייקות של תימרון זה, אבל דבר אחד היה ברור: התימרון הוכיח את כושר-הסבילות של הלוחמים ושל הרכב.

א. הבטיח לי שעם הגייפים אוכל לראות את כל הדברים המעניינים. אבל איכשהו תמיד מצאנו את עצמנו בשולי הדברים. "הכוח העיקרי יגוע בציר X" היה מודיע המפקד ליחידת הסיוור. "צאו לבדוק את השטח בעומק של קילומטר וחצי". כלומר, לאורך אותו ציר התקדמות, לרוחב של קילור מטר וחצי, היה עלינו להדא שאין אויב.

העבודה כשלעצמה היתה שגרתית ומפרכת: לטפס על גבעות, לרדת לתוך האדיות כדי לחפש אויב. אך לא פעם גרמה עבודה זו לתחושה של סיפוק רב מעצם ביצועה. כמו, למשל, שעה שהגייפים יצאו עם שני טאנקים בסיוור קדמי, בקטע בו עברה הדרך הראשית בין קניונים והרים שיכלו להחת מקום אידיאלי למארבים.

הגייפים התקדמו בדילוגים, כשכל אחד מבטיח את השני וסוקר גיורה אחת; ובמקביל להם — הטאנקים, בדילוגים דומים, מוכנים להיכנס לפעולה מיידית עם תותחיהם, במקרה שהגייפים יתקלו באויב.

ב-1948, כאשר הוסיפו הגייפים הראשונים של סועלי שמשון, לא היה למעשה גבול לתפקידים שהוטלו עליהם. הם ערכו סיורים, הנחיתו מכות אש, העבירו שיירות בעורף האויב, אספו פצועים, סייעו לחיל-הרגלים המסתער. במקרה מסוים אחד אף הסתערו בעצמם על מוצב מצרי וכבשו אותו. תפקידם של הגייפים כיום מוגדר היטב על-ידי שם היחידה שבמסגרתה הם פועלים: יחידת סיור. הם חוד הכוח, עיניו, אוזניו, גששיו. עליהם לאתר את האויב — אך לא להיכנס עמו בקרב. על כן, ככל שהיתה מתקרבת פעולה של ממש במסגרת התימרון, הייתי מוצא את עצמי עומד מן הצד. על-ידי איתור האויב ובדיקת הדרך המובילה אליו, יחידת הסיור מסיימת את תפקידה. הטאנקים והשריון היו חולפים על פנינו, בדרכם לחזית, ואנו נעצרו והיכינו לתוצאות.

***

מדהמות סימולטאניות

אז, האלו, הודעה עבודה, עבורי מתוך הזחלים של מפקד העוצבה, טירטר קולו של האלחוטאי. מפקד הכוח התוקף השיב ומפקד העוצבה נטל לידיו את פיית מכשיר הקשר. "שלח כוחות באיגוף שמאלי. אני חוזר: שלח את הכוחות באיגוף שמאלי..."

בצל שלרגלי הזחלים התנהלה מלחמה אחרת. עץ על עשרה גרוש" הודיע מוטי. אלי העיף את המטבע באוויר ונתן לו ליפול על החול. "פלסטין", הכריז שים עשרה גרוש" ושוב גילגל את המטבע באויר. "מה אתה אומר ז' מנה לשחקן שלישי במעגל.

... הארטיילריה לפקודתך. תוכל להשתמש במסך עשן... "פלסטין, עשרים גרוש...".

... היעד בדינו. אני חוזר: היעד בדינו. ניצחנו!"

... על כל הקופה!... אהה, חביבי, איתנו אין חכמות. תן לי את כל הכסף. ניצחתי!"

באותו רגע ממש הסתיימו שני הקרבות. "היכון לתזווה" אמר המפקד.

קפצנו מהר מאוד על הגייפים. כי כל תזווה כזו מקרבת אותנו אל האבטיח הקר ואל המקלחת בבית. שלא לדבר על הנצחון הסופי על האויב הנורא, וכי.

רק בתור אחד גראה מתמהמה בשטח. בימים הראשונים הייתי מתפלא מדוע דחקא הוא נשאר אחרון כל הזמן, כאילו קשה לו להיפרד מן האדמה התרוכה, המכוסה אבנים שחורות. כי אז לא ידעתי שיוסקה הוא ארכיאולוג, המתעניין דחקא בתקופה הטרומ-היסטורית. ומתקופה זו, מסתבר, נותרו שרידים אינסופיים שם בערבות שוממות אלה. איפה שבך תמותה רגיל רואה אבן זעירה, שם מגלה יוסקה ראש-חץ או מרצע בתקופת האבן.

היחידה וזה צפונה, אל סיום התרגיל. גם יוסקה זו איתה. אבל הוא רשם את המקום היטב בזכרונו. בחופשתו הראשונה יבוא הנה, לאסוף עוד חצי טון של מימצאים טרום-היסטוריים.

בקיץ מכבסים יותר, אך ורק טקסטיל שמפו מכבס כה מהר ונקי, הוא שומר על לבניך העדינים, אריגך הרגישים וכל בגד ללא גהוץ ולכן טקסטיל שמפו תמיד על הסוס.

טקסטיל
IONE

אמיתי רק באריזה אדו-
מה כחולה הנושאת את
תמונתי. אריזה דומה
בצבע ירוק או בכד צבע
דומה אינה אלא היקוי.

תוצרת „נקה”
המפיצים היחידים
חברת נורית בע-מ

פרסום ארקי

**דנוש כדטיס פיס, לק-
ולכל משפחתך...**

